

Ще один рік війни

ЧЕТВЕРО наших земляків навіки залишилися у 2019-ому

Солдати, сержанти, офіцери. Піхотинці, десантники, матроси, медики, добровольці, спецпризначенці. І майже діти, і ті, хто їм у діди годиться. Від стрільця й сапера – до елітного розвідника й комбрига. Вони загинули за нашу країну. За те, щоб Україна жила і в 2020 р.

Вони – не «білий шум». Це справжні люди, люди великої душі. Їхній подвиг не буде марним, якщо ми їх пам'ятатимемо. Історії про загиблих зібрані на ресурсі «Новинарнія». Що ми маємо пам'ятати про сумчан?

18 березня 2019. Євген КЕРЕЧАНИН

Боєць 54-ї окремої механізованої бригади ЗСУ Євген Керечанин народився 7 травня 1998 р. в с. Деркачівка Недригайлівського району в родині селян. Після закінчення школи у 2013 р., вступив до ДПТНЗ «Недригайлівське ВПУ», де здобув спеціальності слюсаря з ремонту автомобілів, електрогазозварника, водія категорії Е.

У 2016 р. Євген, якому лише виповнилося 18, був прийнятий на службу за контрактом. Загинув 20-річним.

«...Задля наближення до наших позицій близько 10-ї години ранку 18 березня противник почав обстріл із великокаліберних кулеметів та стрілецької зброї, намагаючись зайти у фланг взводного опорного пункту 54 омбр. Перебуваючи на спостережному посту, солдат Євген Керечанин відкрив вогонь у відповідь з кулемета. Влучними пострілами він примусив противника зупинитися та відступити. Водночас під прикриттям кулемета діяв ворожий снайпер, внаслідок обстрілу якого Євген отримав по-

ранення, несумісне з життям. За проявлену мужність солдата Євгена Керечанина подано до нагородження посмертно», — йшлося в повідомленні прес-центру ОС.

2 квітня 2019. Олександр МІЛЮТІН, «Деда»

Олександр Мільютін народився 29 грудня 1968 р. в с. Клишки Шосткинського району Сумської області, але ще малим переїхав на Донеччину. Спершу жив у Горлівці, дитинство провів у довколишніх селищах — Зайцево-му, Травнево-му. А до школи ходив уже в Бахмуті, де з того часу постійно і мешкав.

У січні 2017 р. Олександр підписав контракт із ЗСУ й пішов служити в 54 механізовану бригаду ЗСУ — молодший сержант, військовослужбовець 46 окремого батальйону спецпризначення «Донбас-Україна». Товариші по службі розповідають, що він був людяним, дуже добрим і скромним. «Деда» у підрозділі був як негласний батько. Всіх вислухає, всім підкаже, всім допоможе, ніколи нікому не відмовить.

Всі знали, що йому можна якісь свої секретики розказати, негараздами поділитись, бо він тріпатись не буде. Коротше, він був кльовий», — каже побратим загиблого Микола ШАФАЛЮК, «Бугай».

«У мене завжди було таке враження, ніби Деда — не східняк, а десь із глибинки Західної України, у якого батько ще в УПА воював. Тут, на Сході, небагато таких людей, які настільки щиро та безкорисно люблять Україну. Він був саме тим діамантом, за які ми тут воюємо», — додає боєць. І всі згадують про те, що 50-річний воїн був ще й вправним кухарем та дуже смачно готував.

Поховали Олександра на цвинтарі Бахмута. Залишилися дружина і двоє дітей.

4 липня 2019. Едуард ЛОБОДА, «Фугас»

Едуардові було 25. Він народився 2 січня 1994 р. в селі Підпригорожжя Лебединського району.

Був спокійним і врівноваженим хлопцем, творчою натурою — добре малював, писав вірші, згадують про Едика вчителі та односельці. У 2012 р. вступив на історичний факультет Сумського державного педуніверситету. Едуард був на другому курсі, коли розпочалися події на Майдані. Він підтримав Революцію гідності одним із перших на курсі, брав у ній активну участь. А щойно на сході спалахнула війна — залишив навчання й пішов воювати.

Спочатку був добровольцем окремої тактичної групи імені капітана Воловика, а з 2016 р. воював у тактичній групі «Сапсан» ДУК «Правий сектор» — інструктор з мінно-

саперної справи, розвідник. За своє щире захоплення вибухотехнікою отримав позивний «Фугас». У 2018-ому Едуард разом із побратимами підписав контракт і приєднався до 24-ї окремої механізованої бригади ЗСУ імені короля Данила (старший солдат, оператор-радіотелефоніст).

«Свою роботу він знав, чітко працював. Свої задачі чітко виконував, як розвідник. Людина взяла на себе вогонь з підривів і врятувала до 12 чоловік. Людина з великої літери. Герой», — каже командир групи «Сапсан» з позивним «Сирота».

Поховали Едуарда Лободу в рідних Підпригорожах. Залишилися батьки та молодший брат Костянтин, який служить у 27-й артбригаді.

ПОЛКОВНИК Євген Коростельов – третій загиблий командир бригади від початку російсько-української війни (після Олександра РАДІЄВСЬКОГО та Павла ПІВОВАРЕНКА). Під час поховання 20 листопада в рідних Сумах тіло офіцера везли на лафеті гармати – відповідно до нового церемоналіу, який передбачає такі почесті для загиблих кавалерів ордена Богдана Хмельницького. Коростельов мав двох «Богданів»: III ступеня – ще з липня 2015 р., II ступеня – нагороджений посмер-

тно. Командир 128 огпбр ЗСУ помер у лікарні Харкова після важкого поранення, отриманого 12 листопада на передовій, у районі Новотроїцького на Донеччині. Євген Коростельов – корінний сумчанин. Він народився 9 жовтня 1978 р. закінчив у Сумах школу і ракетно-артилерійський інститут. Після випуску з військового вишу став до лав 25-ї повітряно-десантної бригади на Дніпропетровщині як командир взводу і віддав «двадцять п'ять» понад півтора десяти років життя. Війну з Росією зустрів у званні

полковника. У червні-липні 2014-го артилерист Коростельов брав участь в операції з блокування та визволення Лисичанська й Северодонецька на Луганщині: САДн під його командуванням підтримував вогнем парашутно-десантні підрозділи бригади та придані підрозділи інших частин. Того ж року Коростельов воював у районах н.п. Рубіжне, Красний Лиман, Слов'янськ, Краматорськ, Дебальцеве, Шахтарськ, Вуглегірськ, Нижня Кринка. Із січня по березень 2015-го

Євген брав участь у боях біля Олександрівки, Авдіївки, Опитного, Водяного, опорного пункту «Зеніт». Під час бойових дій поблизу Спартака Коростельов отримав контузію. Надалі бойовий офіцер став начальником артилерії – заступником комбрига 25-ї повітряно-десантної бригади. А 128 закарпатську гірсько-штурмову бригаду Євген Коростельов очолив буквально за місяць до загибелі. Поховали героя на Алеї Слави Центрального кладовища міста Суми. Залишилися дочка, син та дружина.

ЗВЕДЕНІ ДАНІ ПРО БОЙОВІ ВТРАТИ УКРАЇНСЬКИХ СИЛОВИХ СТРУКТУР

Джерело: «Новинарнія» - www.novynarnia.com/